

Partizánske, 17. jún 2014.

**J.E. Róbert Bezák hovorí k spolubratom-kňazom
po svätej omši z príležitosti 30. výročia ich spoločnej vysviacky
(Neautorizovaný prepis nahrávky)**

Dovoľte pár slov predtým, ako vám dám požehnanie. Viete, my, kňazi radi rozprávame a ja som už dva roky nerozprával (smiech). Tak mi dovoľte ešte povedať pár slov – takých pre mojich priateľov a isto aj kolegov. To je také, akoby boli „profesionáli“, ale my sme aj priatelia, pretože keď sme pred tými tridsiatimi piatimi rokmi spolu začali, to bolo päť zásadných rokov. Preto tak zásadných - teraz to môžeme vidieť - , že sme nevedeli, či nás vysvätia. To nebola len „vysoká“. Päť rokov sme spolu kráčali, a ja by som vám chcel, chlapci, povedať takú moju skúsenosť: každý ju máte, a keďže teraz na tomto mieste musíte počúvať tú moju, verím že to nie je o „musení“.

Žijem teda – ako ste už počuli - v talianskom mestečku, ktoré je možno tak troška menšie ako Partizánske, blízko pri Verone. Žijem tam už od decembra, takže je to už siedmy mesiac; čakám na stretnutie so Svätým Ocom. To je zmysel aj toho môjho pobytu v Bussolengu; prišiel som tam pracovať, ako už len biskup môže byť na inom mieste biskupom. Oni majú svojho, bol som s ním. Takže je to také moje čakanie, čo bude ďalej, ako sa ten život bude vyvíjať, aj keď tých rokov už je po päťdesiatke - ale ešte nie až tak ďaleko po päťdesiatke.

A chcem Vám povedať takú moju osobnú skúsenosť, lebo mi hovorili po tridsiatich rokoch kňazstva, ktoré žijem tu. Aj som cítil, ešte ako váš biskup, že toto ako keby bolo naše miesto, a nie tam. My sme boli akoby vyňatí Kristom, tak nejako to aj hovoríme, že my sme tí, ktorí Kristovi chceme vás približovať. Máte tú skúsenosť, pretože v tom meste talianskom, Bussolengu, neúčinkujem. Nemám tú možnosť, keď je to tak jednoducho, veď ako by sa to aj dalo? Oni sú tiež zvedaví, prečo tam je biskup, a taký, keďže majú omnoho staršieho odo mňa. Taký mladý a tu, ako to je možné? Nevysvetľujem nič, ale to chcem povedať, vraj, že začal som chodiť do kostola (smiech). Ako ľudia. V nedelju chodievam večer na svätú omšu, keďže ma tam nepoznajú, sadnem si do lavice a som tak prítomný – čo som tých tridsať rokov nerobil - a my sami vieme, že to len tak nerobievate, aby ste si len tak išli na svätú omšu. Máte ich dosť, aby ste si ešte pridávali. A sadnem si tak, ako sedíte teraz vy, a vedľa mňa si sadne nejaká rodinka s malým chlapčekom. A tomu sa veľmi nechce počúvať, on zaspí a mne sa to páči. Také obyčajné mi to je. Zasa kdesi predom mnou sedí mladý muž, ktorý všetky piesne spieva, a ja pozerám uchvátené, že sa zapája a že robí všetko, čo treba. Inde zasa sedí dievča, ktoré pozerá si po nechtoch, či ich má pekne nalakované. Ale je tam. A ja som tam s nimi tiež ako jeden z nich. Už nie ako biskup, nie ako kňaz, ale ako jeden – len Róbert Bezák. Ako ten, ktorý vyrástol z toho prostredia. My sme boli pozvaní z tohto prostredia ľuďmi, ktorí sú ako moji rodičia, teda sestra, brat a jeho rodina, ktorí sú na tejto strane. Ale to nie je iná strana. Tak nejako sme na tom. Ja som si uvedomil: nie je to tá krásna strana tiež, tá kňazská – v tom zmysle toho krstného kňazstva? Keď tak spolu sedia vedľa seba, modlia sa, dajú si znak pokoja a objímu sa, už v tých chvíľach som im tak trochu aj závidel. Lebo som sa tak naľakal, či toto nie je potom moja profesia. Či nie sme „profesionáli“.

Ale máme aj rodiny – veď verím tomu, že máte stále blízkych, i keď viem že niektorí vaši rodičia už nie tu sú medzi nami, ale máte ešte ďalších. Iste aj Vlado (*spolužiak zo seminára, pozn. zapisovateľa*) tu mal svojho otca a svoju mamu, už tiež sú v Božom kráľovstve. A iste sa s nimi niekedy aj pohádal, a pravda, keď im odpovedal, že nie, aby nikdy nechodieval takto oblečený. Ja chodím aj obyčajne. Teraz, keď som u sestry, že tam teraz bývam, občas sa aj tak pohádam, lebo som nervózny z toho, čo to vlastne chcú. Jednoducho, chcem povedať, že sú aj obyčaje. My nie sme

stále „kňazi navonok“. Pochopím tú rovinu, odložím tú sviatostnú, ale ľudskú..... Ako je dobré byť obyčajný, som si uvedomil práve v tom Bussolengu, že len tak mať ľudí okolo seba, blízko seba, nebyť sám, neostať sám. A to je tá moja otázka, chlapci, pre vás: Máme niekoho pri sebe? Keď príde taká chvíľa, môžeme si len tak spokojne sadnúť?

Okrem toho kostola, kde chodievam každú nedeľu, chodievam aj k jazeru, ktoré je neďaleko, Lago di Garda. Tak si tak sadnem na lavičku a pozerám sa na ľudí okolo, ako sa prechádzajú rodiny s malými deťmi, manželia sedia na kávičke, prechádzajú sa tam okolo toho jazera, ako je spravené také korzo, držia sa za ruky ... Priznám sa vám, že im závidím. V tej chvíli. V tej chvíli, lebo ja som sám. Áno, som v kláštore medzi kňazmi, ktorí majú v priemere okolo 90 rokov, ale rozprávam sa s nimi, ale oni na kávu so mnou nepôjdu. Oni nemajú moje zmýšľanie, môj život. A ja by som tak rád niekedy tú kávičku vypil len tak. A to je otázka: Máme niekoho, s kým si tú kávičku vypijete – len tak normálne, obyčajne? Máte niekoho, kto vám dôveruje, aj keď mu je ťažko? A kto si nepovie v duchu „kto vie, čo je v tom“?

Tu je úžasný Kristus. A toto chcem povedať nám všetkým: On tým svojim apoštolom dôveruje, hoci pozná aj ich myšlienky. On Judášovi nepovie: „Ty nie si priateľ, ty si ma zapredal“. Judáš odíde sám. On hovorí aj tomu Petrovi, ktorý sa búcha do prs.: „Ty ma zradíš“. A urobí z neho pápeža. On príde medzi svojich apoštolov a povie im: „Pokoj s vami.“

Ak naše kňazstvo nebude od Boha, tak sme „profesionáli“. Vieme ako, ale budujeme vzťahy, blízkosť. Vieme v tejto chvíli vymenovať svojich priateľov, blízkych, ktorí nám dôverujú, aj keď nás poznajú – naše chyby, ktorí povedia: „Čo to robíš!“, ale neodídu od teba a nepovedia: „Oj, pozor, pozor na neho!“ To cítiš veľmi v tej chvíli.

Ja verím, že vy ste tí, ktorí mi dôverujete, ved' päť rokov denno-denných a potom aj tých ďalších má svoje chyby – a iste o aj nich viete – ale stále by v to Kristus slepo nedôveroval, ale dôveroval, že keď ich bude mať rád, oni sa budú meniť. Keby sa od nich odtiahol, nezmenia sa a povedia: „No však a načo, však ani On nám neverí.“

Ale teraz hovorím aj Vám všetkým: Buďte si blízki! Držte sa za ruky! Objímte sa denno-denne! Dajme si spolu aj ten obyčajný čaj. Ja si to teraz ako biskup, ktorý je v Bussolengu, uvedomujem, že toto je zmysel našej viery, o tomto je Kristus. Načo Ho tu máme a dávame? (Súhlasný potlesk).

Vidíte, naozaj žijeme takú zvláštnu dobu, uvedomujem si to aj ja. A to je doba nedôvery. Akoby sme chceli čosi, čo je dokonalé, ale sme všetci hriešni. A Kristus to o nás vie, a napriek tomu nič nenamieta. My, tiež hriešni, Ho lámeme a denno-denne rozdáваме medzi vás. A my sme prví, ktorí si Ho berieme, lebo Kristus buduje vzťah, buduje blízkosť, buduje lásku. On tu naozaj položí otázku *Láska alebo pravidlá?* Ale láska musí byť o pravidlách. Ak niekoho milujete, všetky pravidlá sú vám dobré. Muž, ktorý miluje svoju ženu, nepotrebuje počuť, že existuje nejaké prikázanie o cudzoložstve. Naozaj, Láska, ktorá dáva zmysel pravidlám. Tak to cítim aj ja. A to všetko je vlastne o dôvere, o vzájomnej blízkosti, o pomoci, a takej tichosti, o priateľstve. Toto je možno nejaký taký zmysel toho, čo prežívam aj ja.

Áno, tu je Kristus, ale priamo sa mi nedáva. Nepríde večer za mnou a nepovie „Robert, dneska si bol dobrý, breviár pomodlený, Ruženec pomodlený, meditácia bola, svätá omša tiež, som s tebou spokojný.“ A dáva mi ľudí. V tejto chvíli aj vás. A ďakujem za to pekné privítanie, nielen moje, ale aj naše (*ostatných kňazov, pozn. zapisovateľa*), lebo naozaj, ako to hovorí Ján, k Bohu nejdeme „napriamo“, ale cez ľudí, ktorí sú okolo nás (*porov. Jn 14,6 pozn. zapisovateľa*). A my, kňazi, máme práve budovať tento rozmer lásky, lebo „pozrite, ako sa milujú“.

Ak Cirkev nebude žiť lásku, nemá zmysel.

(Potlesk asi minútu, po ňom požehnanie.)